

SUN OF KARAKUM – IV [POEMS]

“The poet of Homeland, or the agony of endless regret”

KARAKUM GÜNEŞİ – IV [ŞİİRLER]

“Anayurdun şairi yahut bitmeyen ukdenin ıstırabı”

Ünal ZAL¹

ABSTRACT

Among the works of literature, poetry is the sole genre which can never be completed. No matter who defines it, and how it is defined, there is always a missing point. The reason for this is that poetry has a characteristic sanctity. Within the concept of existence, poetry is the harbinger of literary secrets that we see and for the poets who dare to dive into darkness in every age, it is a song in which the individual finds himself, and which is the common voice of society, and it is the smiling garden of destiny, so to say. Also, poetry is the combination of language and entity. Concepts such as universe, life, death, love, art and philosophy are best expressed through poems. It is the enthusiasm of a single individual and a common attitude. Since time immemorial, people have thought that poets are the closest people to the Creator because they renounce their comfort for the sake of trying to rediscover the secrets of stars, waters and trees as they look at them with admiration. One of the poets expending a lot of effort on this way is Ak Welsapar, a Turkman poet living in a remote northern country in a twist of fate. He pursued his art to describe his homeland pleasantly, to love it, and to be proud of it. He collected his emotions in these two books known as *Ak Öý* (1996) and *Watanyň Galdy* (2005). In this study, the poems of Ak Welsapar, one of the significant representatives of current Turkman literature abroad, will be dwelt upon; on the basis of the two books entitled *Ak Öý* (1996) and *Watanyň Galdy* (2005), his view of life, his expectation, his dreams, his griefs, and his present status will be assessed.

Key Words: Poetry, Ak Öý, Watanyň Galdy, Ak Welsapar, Turkmenistan.

---

¹ Yrd. Doç. Dr. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, e-posta: unalzal@gmail.com

Özet

Edebiyat eserleri içerisinde hiçbir zaman tamamlanamayacak olan yegâne tür şiidir. Kim onu nasıl tarif ederse etsin mutlaka eksik kalan bir tarafı vardır. Bunun sebebi ise şiirin kendine has bir kutsallığının olmasıdır. Varlık kavramı içerisinde bizim görmüş olduğumuz ebedi sırların habercisi olan ve her çağda karanlıklar içerisinde dalma cesaretini gösteren şairler için ise şiir, âdeta kaderin gülen bir bahçesi olup toplumun ortak sesi ve bireyin kendini bulduğu bir türküdür. Şiir, aynı zamanda dil ile varlığın birleşmesidir. Kâinat, hayat, ölüm, aşk, sanat, felsefe gibi kavramlar en güzel ifadelerini şairlerin kaleminden dökülen şiirlerde bulmuşlardır. O, tek bir insanın olduğu gibi ortak bir tavrın da coşkusudur. Eski çağlardan beri insanlar şairlerin, ellerinin altındaki rahat ve huzuru bırakıp kâinattaki yıldızlara, sulara ve ağaçlara hayranlıkla bakarak onlardaki sırları yeniden keşfetmeye çalıştıkları için Yaratıcı'ya en yakın olan insanlar olduklarını düşünmüşlerdir. Şairlerin günlük hayattaki hazineleri ise dil ve onun birer yapı taşı olan kelimelerdir. Onlar için bu kelimeler, acı çekilerek açılması gereken birer sır küpüdür. İnsanoğlunun sokakta, çarşıda, kahvede çiğneyip bir kenara atarak çamura bulandırdığı bu kelimeleri, şairler ellerine alıp günlerce ve aylarca tozlarını ve topraklarını yıkayarak içlerindeki sonsuzluk ışığını yeniden yakıp göklere yükseltir. İşte bu yolda gayret gösteren şairlerden biri de kaderin bir cilvesiyle uzak bir kuzey ülkesinde bulunan Türkmen şairi Ak Welsapar'dır. O, sanatını kendi vatanını terennüm etme, onu sevme ve onunla gurur duyma yolunda icra etmiş ve bu duygularını *Ak Öý [Ak Ev]* (1996) ve *Watanym Galdy [Vatanım Kaldı]* (2005) adlı iki kitapta toplamıştır. Bu çalışmada, günümüz Türkmen edebiyatının yurtdışındaki önemli temsilcilerinden biri Ak Welsapar'ın şiirleri üzerinde durulacak; yazarın hayata bakışı, beklentisi, hayalleri, çektiği acılar ve bugünkü durumu *Ak Öý [Ak Ev]* (1996) ve *Watanym Galdy [Vatanım Kaldı]* (2005) başlıklı iki kitabından hareketle değerlendirilmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Şiir, Ak Öý [Ak Ev], Watanym Galdy [Vatanım Kaldı], Ak Welsapar, Türkmenistan.

1. Giriş

Şiir, belki de üzerinde en zor konuşulacak edebi türdür. Onun kendine has bir kutsallığı vardır. Kim onu nasıl tarif ederse etsin mutlaka eksik kalan bir tarafı olur. Ama buna rağmen şiirin hayatı olumlu etkilediği eskiden beri bilinen bir gerçektir. Antik çağlarda insanlar, Yaratıcı'nın şiiri hayatın zor anlarında bir tek şaire armağan ettiğine, ıstırap ve imtihan anlarında şairi şeytana uymaktan işte bu şiirin kurtaracağına inanmışlardır. O, bazen insanoğlunun ruhunun şifa bulması bazen de dünyaya geliş amacını anlaması için verilmiştir.

Kaderin bir cilvesiyle uzak kuzey ülkesinde bulunan Ak Welsapar, çektiği bütün acı ve sıkıntılara rağmen dünyaya kızmamış, kendisine acı çektirenlere lanet okumamış, ülkesinin eski ve yeni yöneticilerinin başarısızlıklarına sevinmemiştir. O sanatını kendi vatanını terennüm etme, onu sevme ve onunla gurur duyma yolunda icra etmiş ve bu duygularını ifade ettiği şiirlerini *Ak Öý [Ak Ev]* (1996) ve *Watanym Galdy [Vatanım Kaldı]*(2005) adlı iki kitapta toplamıştır.

Nazım birimi olarak daha çok dörtlük nazım biriminin kullanıldığı *Ak Öy [Ak Ev]* (1996) kitabındaki şiirlerde, içerik yönüyle hayatın bütün alanlarına dair izler görmek mümkündür. Özellikle *gece, sonbahar, ayrılık, vatan özlemi* ve *Türkmenlerin çektiği acılar* gibi konuları ifade eden kavramların ağır bastığı kitapta yazarı en çok üzen şey, bütün bu olanlar karşısında Türkmenlerin sessiz kalışı ve hiçbir tepki vermemesidir. Bu manzaraya daha fazla dayanamayan şair, âdeta isyan edercesine *Uyan Türkmen Uyan* diyerek halkını sert bir şekilde varlık ve geleceğine sahip çıkmaya çağırır. Söz konusu kitapta, 1. *Türkmen İli* (10 şiir), 2. *Oyan Sen Türkmenim Oyan [Uyan Sen Türkmenim Uyan]* (17 şiir), 3. *Türkmen Eheñleri [Türkmen Ahlakı]*(32 şiir), 4. *Durmuş Eheñleri [Hayatın Renkleri]* (59 şiir) olmak üzere dört ana başlık ile bu başlıklar altında yazılan toplam yüz on sekiz şiir vardır. *Sargyt [Mesaj]* (1991) ve *Güyzün bir günü [Bir Sonbahar Günü]* (1982) hariç diğer şiirlerin ne zaman yazıldıklarına dair bir bilgi yoktur.

Ak Welsapar, doğuda ve özellikle Türkmenistan'da gerçek ustaların yazarlık hayatına şiirle başladığını belirttiikten sonra kendisinin de bu şekilde edebiyat dünyasına adım attığını söyler (*Welsapar 1996: 2*). Sovyetler döneminde yazdığı şiirlerin birçoğu, dönemin yöneticileri tarafından resmî ideolojiyi tam yansıtmadığı için yayımlanmaz. Bu durum karşısında yılmayan ve ümitsizliğe kapılmayan şairi hayata bağlayan unsurlardan biri "*edebiyatın gelip geçici olan ideolojilere feda edilebilecek kadar basit bir şey olmadığı*"na inanmış olmasıdır. Bu ümidini hiçbir zaman kaybetmeyen Ak Welsapar, ikinci şiir kitabı *Watanym Galdy [Vatanım Kaldı]* (2005)'yı Stockholm'de yayımlar.

Anayurdundan uzakta olmasının verdiği acı ve özlemin üst düzeyde ve çok net çizgilerle anlatıldığı bu eser ilk şiir kitabında olduğu gibi dört bölümde toplanan şiirlerden oluşur. "*Doğduk ilin görki*"[*Doğduğum Vatanın Güzelliği*] (12 şiir), "*Söygi*"[*Sevgi*] (29 şiir), "*Sözi Antdyr Türkmenin*" [Sözü Namustur Türkmenin](18 şiir) ve "*Aýralyk*"[*Ayrılık*] (23 şiir) başlıklarından oluşan kitapta toplam seksen iki şiir vardır. Şair, buradaki şiirlerinde doğduğu topraklardan ayrı kalması ve ona karşı olan özlemlerini her fırsatta daha güçlü bir şekilde dile getirmeye çalışır. Bu sevgi ve özlem ilerleyen zamanlarda öyle bir noktaya evrilir ki artık vatan kavramı Ak Welsapar'ın gözünde dünyada eşi ve benzeri olmayan bir sevgiliye dönüşür. Onun bundan sonraki görevi ise o sevgiliyi üzmemek ve sonsuza kadar yaşatmak için elinden gelen bütün gayreti göstermektir. Çoğunluğu dörtlük nazım birimiyle kaleme alınan şiirlerde *vatan, sevgi, dürüstlük, ayrılık, geçmiş ve gelecek* ön plana çıkan temel kavramlardır.

2. İnceleme

2. 1. Şiir sınır tanımaz...

Mesafeler uzak olsa da şiir sınır ve zaman tanımaz, devlet yapıları ve reformlar onu ilgilendirmez. Evrenin bir parçasığı olan insanlık, Samanyolu'ndaki bir an; kelimeler ve şiir ise bu anları ebedileştirir. Uzaktan her şeyin daha iyi ve daha net görüldüğü inkâr edilemez bir gerçek-

tir. İnsan oradan bakmak istediğine sadece rüyalarıyla değil kalbi ve ruhuyla da bakar. Ak Welsapar, kuzeyin soğuk ayazından yazdığı şiirleriyle adım adım evine döner. Bazen şiir ona

hafızasını, bozkırdan dağlara doğru koşan, yelesini dağ ırmağına doğru uzatan ve çölde rüzgârdan daha hızlı uçan ulvi bir at gibi, varlığının özüne geri döndürme gücünü verir.

Türkmen sährasyndan at çapyp barýar,	Türkmen topraklarında koşmaktadır at,
Gök daglaryň synasyny etekläp.	Mor dağların eteğinden dört nala,
Döşün gyzgyn howa hanjar dek urýar,	Göğsü kızgın yeli yaran bir hançer,
Toýnaklarny ýere çala pitikläp!	Koşmuyor, sanki uçuyor gibi.

Geçmişň, geljegiň ýeke-täk nyrhy –	Tek değeri geleceğin geçmişin,
Türkmen sährasyndan at çapyp barýar.	Türkmen bozkırından at koşar gider.
Ýollaryň, ýyllaryň ýok oňa parhy,	Yollar, yıllar geçmiş, umuru değil,
Jylaw çeýnäp, arlap, ot gapyp barýar!	Gem çiğner, şaha kalkar, koşar gider.

“Türkmen sährasyndan at çapyp barýar!”, Watanyň galdy, s. 12

Evrenin görünmeyen uzak diyarından... Neden uzaklardan? İşte o at sayesinde şair onu görür, duyar ve hisseder. Toynaklarının altından damlalar serpilir ve onu ölümsüzlük suyuyla ıslatır. Bu bengi su tatlı, yumuşak aynı zamanda buz gibi soğuktur. O su, doyurur ve şifa verir... (Welsapar 2012: 5-9).

2. 2. Sessizlik ve huzur istiyorum...

Ak Welsapar, doludizgin koşan at motifiyle hem gençliği hem de zamanın hızla akıp gidişini resmeder. Onların akıp gidişi durdurulamaz ve her şey kendi sırasıyla akıp gider. Ancak huzur ve durgunluk anının da kendine göre bir anlamı ve güzelliği vardır. Bu anları ise şair şöyle dile getirir:

Ýeke-ýeke öçdi agaçlaň başy,	Ağacın tepesi, tıpkı bir mum gibi, sönüyor,
Aý toýnuklad, ýapda akyp oýnady.	Mehtap kalkıyor. Yapraklar da sakin.

Kenarda oturan uzyn ak derek,	Kenarda oturan uzun ak kavak,
Suwa girip, mele ýaby boýlady.	Suya girdi, boz dereyi boyladı.

"Türkmen görnüşi", Ak öý, s. 105

2. 3. Ben vatansız değilim!..

Yazar, her ne kadar geçmişteki yöneticilerle anlaşamamış olsa da kendini asla vatansız kabul etmez. Varlığını doğup büyüdüğü Türkmenistan topraklarından bir an bile olsa ayrı düşünemez. Hafızasında canlanan parlak, renkli imgeler, sevgi ve şefkat onun şiirlerinde derinden derine işlenir. Takipçisi olduğu Ali Şîr Nevâyî, Ömer Hayyam gibi büyük şairlerin geleneklerini devam ettiren Ak Welsapar, vatanını en nihayetinde güzel bir kıza benzetir; onun güzelliğini, saflığını terennüm eder ve uzun ayrılık sonrasında tekrar ona kavuşacağına inanır.

Aý, gyz, dolan, gitme uzak!	Güzel kız, rica ederim, geri dön,
Öz-özüňe gurma duzak!	Öz başına kurma tuzak!
Sen – güneýe, men – guzaýa,	Sen güneye, ben kuzeye
Gitsek eger ýol uzaýa...	Gider isek yollar uzar...
Aýralygy uzak çekmân,	Uzun sürmez bu ayrılık,
Duşşarys ýene hökman.	Buluşuruz ona şek yok.
Ýer ullakan. Dogry. Bu hak,	Dünya büyük. Doğru, bu bak,
Ýöne bil sen, ol togalak!	Ama bil ki, o yuvarlak.

"Dolan, gyz!", Sepgit kitabından

2. 4. Ve aşk!..

Evet, dünya büyüktür... Ancak aşk mesafe tanımaz. Aşk, mesafeyi düşünce hızıyla yoluna çıkan meridyen ve paralelleri bir kenara bırakarak bir anda ezer geçer. Saat dilimleri de ortadan kalkar, düşmanların setleri, engelleri yerle bir olur. Aşk her hıştırtıyı, her esintiyi kutsallaştırır ve zamanı geçse de mutluluk artık aklından bile geçmezken geçmişteki ümit, inanç ve huzuru geri getirir (Welsapar 2012: 5-9).

Durmuş kül deý sepildi meň ýarama!	Kül olup serpildi hayat yarama!
Bejerdi yşk derdin aý-ýyla ownap.	Sağaldı aşk derdi, gönül alıştı.
Ýöne bir mahallar elwan ýaglygyň	Fakat bir zamanlar senin al yazman,
Meniň gözlerimde ýanyppy lowlap.	Gözlerimde lavlar gibi yanmıştı.
Neneňsi teşnedik birek-birege!	Nasıl da susuzduk birbirimize!
Yşk derdi ir gelýär. Bize-de irdi...	Aşk erken gelirmiş. Gelmişti, erken...
Ýaňy göze görnüp ugrapdy narlar,	Yeni görünmeye başlarken narlar,
Gawunlaň gylawy artyp barýardy!	Kavunlar da yavaş yavaş ererken!

“Elwan ýaglyk”, Ak öý, s. 56

“Geçmişe ait bir fotoğraf, bir hatıra bireye çocukluk ve gençlikte kalan altın zamanları hatırlatır. Bu anımsayış, o bozulmamış mutlu günlere dönme düşüncesini doğurur (Yivli 2013: 138). Ak Welsapar, okuyucuyu geçmişteki tüm renklerin daha parlak ve meyvelerin daha tatlı olduğu gençliğine götürür. Ancak onu orada uzun süre tutmayıp geri getirir ve bir bakarsın kaleminden, istemeden de olsa, aşağıdaki satırlar dökülür:

Gökde Aýyň gözýaşyn, buluda daman ozal,	Gökteki ay, gözyaşlarını bulutun üstüne dökmeden evvel
Sylýar aýasy bilen, ýerden göge galan ýel.	Siliyor ayasıyla, yerden göge kalkan [hafif bir] rüzgâr.

“Aý”, Watanyň galdy, s. 5

2. 5. Akıbeti(m) ne olur, bilemiyorum...

Şiir yazarken bunun akıbeti ne olur, okuyucu onu nasıl anlar diye düşünmez şair. Satırlar kâğıda dizilirken kibir ve şöhret duygusu geri çekilir, yaratıcılığın sevinci de ıstırabı da yazarı için meçhul olur. Bazı insanların, “Kibirsiz gerçek şair olunmazmış.” sözlerine rağmen Ak Welsapar hırs ve kibrin aynı tarlanın iki meyvesi olduğuna, her ikisinin aynı kapıya çıkacağına inanır. Fikirlerinin devamında ise şöyle der: “Şair kendisiyle ilgili ne kadar az konuşursa hem edebiyatta hem de hayatta o kadar yükselir. Şiirler konuşmalı, onun yaratıcısı değil. Çünkü onlar artık şairin malı değildir, onların (şiirlerin) artık kendi (bağımsız) hayatları vardır.”²

² Şaire ait düşüncelerin bulunduğu bölümler, 2014 yılında kendisiyle yapılan mülakattan alınmıştır.

Yşk pursaty meñzeş oda.	Aşk anları sanki ateş.
Az görmek, heý, ýagşy pälmi?	Az görmek, hiç olur şey mi?
Eýse, ýagty ýalançyda	Zaten dünya fani imiş.
Ömrümüz bir pursat dälmi?	Ömrümüz bir an değil mi?

“Ajap pursat”, Ak öý, s. 36

2. 6. Anayurdun şairi yahut bitmeyen ukdenin ıstırabı...

İlginç olanı da yirmi yıldan fazla bir vakit evinden uzakta yaşayan şairin kaybolup gitmeyişi ve adeta anayurdunun şairine dönüşüdür. “Bazı insanlar, Avrupa’dasın, hayatını yaşa, gül, neşelen, niçin üzülüyorsun? diye düşünebilir. Böyle düşünülmesi çoğu zaman normaldir.” Fakat bu durum Ak Welsapar için normal bir şey değildir. Ona göre: “Eğer sen kendi vatanının yurttaşısın ve sana bir yetenek verilmişse, hayattaki görevinin farkındaysan, eğer kalbin hasretle yanıp tutuşuyorsa o zaman senin sanatın, sözü yerine ulaştırmak ve anayurdunun şairi olmak olmalıdır. Bitmeyen ukdenin ıstırabı az da olsa belki böyle diner...”

Geldim ýene küýsäp oğlanlyk ýeri,	Geldim, özledim de doğduğum yeri,
Emma öňki aýtyym indi göze dar.	Ama eski zaman şimdi göze dar.
Sus görünyär çagalygyň güzeri,	Issız kalmış çocukluğun deresi,
Ne köçede,	Ne sokakta,
Ne-de öýde hezil bar.	Ne de evde lezzet var.
Şäherliň geýminde işikme-işik,	Şehir esvabıyla ben kapı kapı,
Synlap gidip barýan töwerek-daşym.	Gidiyorum sağa sola bakarak.
Ynha-da, öňümden sygryny idip,	İşte sığıryla önümden çıktı,
Duşýar maňa bile okan ýoldaşym.	Bir sınıfta okuduğum arkadaş.

“Oba”, Ak öý, s. 86-87

Ak Welsapar, gurbet ellerde ölse dahi vatanına kavuşma ümidini hiçbir zaman yitirmez, ona uçup gidecek ruhuyla kavuşacağına inanır ve kavuşma anını şöyle ifade eder:

Bu dünýede sütem gören bedeniň,	Bu dünyada acı çeken yüreğin,
Gam çekme sen, bir gün ynjalyk tapar.	Üzülme sen, bir gün huzur bulur.
Ýitip gitmez şonda yhlas edeniň,	Kaybolup gitmez onda samimi olan,
Ruhuň uçup baryp, Watany öper!	Ruhun uçup gider, vatani öper.

“Ýat illerde”, Ak öý, s. 13

2. 7. Şikâyetim var...

İnsan, hayat denen bu yolculukta mutlaka dertleşeceği birini veya korunacağı, korunmak isteyeceği bir yer arar. Ak Welsapar ise çektiği sıkıntılar karşısında bazı zamanlar oldukça zorlanır. İşte kendisini çaresiz hissettiği o anlarda önce felekten şikâyetçi olur, sonra ise Yaratıcı'nın kapısını çalarak bazı isteklerde bulunur.

Pelek, sen nãmäniñ köyünde gezýäñ?	Felek, derdin ne senin? Söyle bana.
Neçün meni sen müñ synaga dözyäñ,	Niçin beni binlerce sıkıntıya sokarsın?
Gündiz ýagty bilen gözümü baglap,	Gündüz vaktinde gözümü bağlayıp,
Gije hem älemiñ törün görkezýäñ.	Gece gökyüzünün başköşesini gösterirsin.

***

Eýse, neçün meni ýaratdyñ, Tañrym?	Öyleyse beni niçin yarattın Tanrım?
Ganat bermän, ýerden ýöretdiñ, Tañrym.	Kanat vermeyip yerde yürüttün Tanrım.
Älem giñşligin açyp goýduñ-da,	Gökyüzünü açık bırakıp da
Diñe gapysyndan garatdyñ, Tañrym?	Yalnız kapısından baktırdın Tanrım.

"Ýyldyz oragy", Rubailer, s. 72

3. Sonuç

Roman,³ hikâye,⁴ masal,⁵ deneme ve çeviri gibi birçok eser kaleme alan Ak Welsapar'ın, *Ak öý [Ak Ev] (1996)* ve *Watanym Galdy [Vatanım Kaldı] (2005)* adlı iki de şiir kitabı vardır. Yazarın, nesir türündeki eserlerinde ifade etmek istediği vatan ve insan sevgisi, gençlik, aşk, adalet, felsefe ve ölüm gibi birçok konuyla şiirlerinde de karşılaşılır.

Bozkır, dağlar, at, çöl, eve dönüş gibi temel kavramlar, şairdeki vatan sevgisini ifade eden önemli göstergelerdir. Doludizgin koşan at motifinde, gençlik ve akıp giden zamanı anlatmak isteyen şair, bazen huzur ve durgunluk anında kendini, hayatı ve gerçekleri sorgulamak ihtiyacı hisseder. Bu anlarda vatan sevgisi onun imdadına yetişir ve onu hayata bağlar.

Şair gurbette olmasına rağmen kendini hiçbir zaman vatansız kabul etmez ve geçmişteki hatıralarını hafızasında sürekli canlı tutarak ülkesiyle olan bağını koparmaz. Ak Welsapar, hayatın sürprizlerle dolu olduğunu ve vatanından uzakta ölme ihtimalinin de bulunduğunu bilir. Böyle bir durumda ise yaşarken fiziki olarak gidemediği ülkesine, ruhunun gideceğine ve doğup büyüdüğü topraklara kavuşacağına inanır.

Aşk şiirleri, yazarın kitaplarındaki konu çeşitliliği bakımından dikkat çekicidir. O, aşksız bir hayatın olamayacağını ve kâinattaki varlıkları kutsal kılan tek şeyin zamansız ve mekânsız bir aşk olduğunu ileri sürer.

³ Bkz. Zal 2015a.

⁴ Bkz. Zal 2015b.

⁵ Bkz. Zal 2015c.

Şiirlerinde sık sık gençlik yıllarına giden şair, o dönemde yaşadığı güzel hatıralarla teselli bulmayı dener. Fakat hayatın gerçekliğini bildiğinden orada fazla kalamaz ve hüznü olarak geri döner.

Ak Welsapar, yazdığı şiirlerin akıbetinin ne olacağını ise hiçbir zaman düşünmez. Ona göre şiire değerini verecek olan okuyucu ve zamandır. Kibir ve gururdan uzak durması gereken şairin kaleminden çıkan şiirler, artık bağımsız ve okuyucunun malıdır. Bu aşamadan sonra artık şair değil, şiir(ler)i konuşacaktır.

Gurbette kalanların birçoğunun asimile olduğunu bilen şair, sürekli kendi kültürel değerlerinden beslenerek ayakta kalmayı başarır. O, evrensel değerlerin yanında Türkmen dili, edebiyatı, kültürü ve diğer unsurlarıyla bir bütün hâline gelir ve âdeta anayurdunun şairi olur.

İnsanoğlu çektiği acı ve sıkıntılar karşısında her zaman sığınacağı bir liman arar. Ak Welsapar ise, çektiği acı ve sıkıntılar karşısında önce felekten şikâyet eder, sonra içinde bitmeyen ukdenin ıstırabını dindirmek için Yüce Yaratıcı'nın kapısını çalar ve ondan yardım ister.

Şimdiye kadar sadece *Kobra* romanı Türkiye Türkçesine çevrilen yazarın/şairin şiir kitaplarının da aktarılması/çevrilmesi iki toplum arasındaki kültürel yakınlaşmaya katkı sağlayacaktır.

Kaynakça

Welsapar, Ak (1996), *Ak öý*, Lulea / Grafiska Huset, İsveç.

_____ (2005), *Watanyň Galdy*, Gün Neşirýaty, İsveç.

_____ (2012), *Somneniý Veçnyh Bol'*, Knizhnoye Naslediye, Rusia.

_____ (2015), *Ýyllyz oragy*, Gün Neşirýaty, İsveç.

Yivli, Oktay (2013), *Metin Elođlu'nun Şiiri*, Kurgan edebiyat Yayınları 102, Ankara.

Zal, Ünal (2015a), Karakum Güneşi-I [Romanlar], *International Journal of Languages' Education and Teaching*, Volume 3/1, April / 2015, p. 444-645, Germany.

_____ (2015b), Karakum Güneşi-II [Hikâyeler], *International Journal of Languages' Education and Teaching*, Volume 3/1, April / 2015, p. 466-479, Germany.

_____ (2015c), Karakum Güneşi-III [Masallar], *International Journal of Languages' Education and Teaching*, Volume 3/2, August / 2015, p. 289-302, Germany.